

handling. Ministerens Henvisning tror jeg derfor ikke klarer denne Vanskelighed.

Jeg kommer dernæst til det Spørgsmaal, som har Overskriften Thorup. Derom sagde Ministeren det ejendommelige, at ingen Jurist med Begreb om Lovfortolkning — dette er naturligvis en vis Begrænsning indenfor Juristernes Kreds, derom kan der jo ingen Tvivl være — vilde have forsvaret den Fortolkning, at Ministeren ikke efter Tjenestemandsløven var berettiget til at give Dommer Thorup Paalæg om at anlægge Sag, hvis det ikke havde været et politisk Spørgsmaal. Ja, hvorfra ved Ministeren nu det? Det vil jeg oprigtig talt gerne vide; der kan dog vist ikke være Tale om andet end allerhøjest en Formodning; og jeg maa for mit Vedkommende sige, at min Stilling til Sagen er ikke dikteret af politiske Hensyn. Allerede ved Finanslovsforslagets første Behandling udtalte jeg, at det var rigtigt, at Dommeren blev beordret til at anlægge Sag, thi den Fornærmelse, der var fremsat, var af den Karakter, at den ikke burde lades upaaagtet, men jeg har ogsaa hævdet, at Paalæget burde ikke komme fra Ministeren, men fra Landsrettens Præsident. Det har jo intet som helst at gøre med Politik, det har ikke den fjerneste Berøring dermed; men det kan jo være, at Grunden til, at jeg staar paa dette Standpunkt, er den, som Ministeren har angivet, at jeg ikke har Begreb om Lovfortolkning, men det vilde unægtelig interessere mig at høre, om Ministeren vil give denne Begrundelse for sin Opfattelse: Ministeren paaberaabte sig til Støtte for sin Opfattelse Autoriteter — det var i det hele taget en Ting, der stadig gik igen i Ministerens Foredrag, denne gentagne Paakalden af Autoriteter —, og her var det unægtelig en alvorlig Kanon, der blev ført i Marken, nemlig Lønningsraadets Formand. Hille mænd, Hille mænd! siger man til sig selv, ja, naar Lønningsraadets Formand mener det, er vi andre jo færdige. Men jeg tillader mig alligevel at fastholde min Mening, selv om Lønningsraadets Formand har en anden. Jeg maa hævde, at det er det rigtige, at Dommernes disciplinære Forhold er undergivet Dommerne, det skal være Præsidenterne, der afgør, om der er Anledning til at give et Paalæg som det, her er Tale om.

Nu talte Ministeren om, at der var blevet slaaet Retræte i Blade, der havde Mindelse om en demokratisk Fortid, fra det Standpunkt, at Dommerne skulde være uafhængige af Ministeriet. Maa det ikke

være mig tilladt at erindre Ministeren om, at i Demokratiets Vaar betragtede man Domstolenes Uafhængighed af Administrationen som en Værdi af stor Betydning netop for Folket. Men ogsaa paa dette Punkt søgte Ministeren Tilflugt hos Autoriteterne: en Landsretssekretær og en Dr. phil., og disse to Autoriteter blev citeret. De siger imidlertid sagligt kun dette, at Sag burde anlægges, og derom er der ingen, der har rejst nogen Strid mod Ministeren; Spørgsmaalet er kun, *hvem* der skulde give Paalæg. Nu sagde Ministeren ganske vist, at hans Argumentation alene var vendt mod Standsdyrkelse, Standshovmod, mod Forsøg paa som Tjenestemænd at isolere sig og sætte sig til Rette som en Stat i Staten, hævet over og i Modsætning til alle andre Klasser. Ja, det lyder jo meget smukt, at Landets Justitsminister føler sig kaldet i den Grad til at værne Dommerne imod at komme paa Afveje. Det skal jeg nu lade andre, der ikke i saa høj Grad er Part i Sagen, tale om. Jeg skal nøjes med at sige, at jeg, som dog færdes en Del mellem Dommere, kender intet til Standshovmod eller Standsdyrkelse, men jeg kender en dyb Respekt for den Opgave, som er lagt paa Dommerne, og en fast Villie til at hævde den uafhængige Stilling, som den danske Grundlov har ønsket at give den danske Dommer i klar Forstaaelse — klarere, end den højtærede Administrationschef synes at have den — af denne Uafhængigheds store samfundsmæssige Betydning.

I denne Forbindelse vil jeg beklage den Grundtone, der gik gennem Ministerens Forsvar for den offentlige Votering i Højesteret, hvis Højdepunkt blev naaet med Udtalelsen om, at det skulde være afhængigt af „13 fornemme Herrers private Opfattelse“, om de Grunde, de bygger deres Opfattelse paa, overhovedet maa kendes. Det forekommer mig at være ganske urigtigt at betegne Højesteret som „13 fornemme Herrer“. Det er ikke det, det kommer an paa i denne Forbindelse, om de er fornemme eller ikke fornemme, det er fuldkommen ligegyldigt for den Sag, der her diskuteres. Det, det kommer an paa, er, at det er Landets Højesteret, der er Tale om. Det er ikke en *privat* Opfattelse hos disse 13 Dommere, men det er deres *embedsmæssige* Opfattelse, det drejer sig om, og det er jo da endelig ogsaa saaledes, at det *ved Lov* er paalagt dem at give Grunde for deres Afgørelser. Dette har Højesteret altid respekteret, selvfølgelig, selv om man maaske nok har Lov til at